

han var vant til fra Byens tyske „Töchterschule“. — Men havde hun saaledes opfyldt alle de Krav, der stilledes eller kunde stilles til hende, saa benyttede hun forøvrig den Frihed, hun den Gang virkelig for en Del havde, til at lære Børnene det, hun vilde have en Skole for at lære dem: dansk Historie og Literatur, danske Sange osv., — og gaves der hende ikke Frihed nok, saa tog hun sig den, hvor hun blot kunde komme til. Forsigtig og besindig som hun i Reglen var overfor alt, som mulig kunde skade Sagen, var hun dog ikke bange for at vove lidt, hvor det gjaldt noget virkeligt. Saaledes var det f. Ex. forbudt at undervise i Danmarkshistorie i Skolen; Danmark maatte kun komme med som et meget lille Led af Verdenshistorien eller den tyske Historie. Men naturligvis undervistes der alligevel deri; hvad skulde man ellers have en dansk Skole for? Nu kunde man have ladet være at examinere deri til Examen. For Frk. Tauber var det imidlertid ikke noget uvæsenligt, at Forældrene ved denne aarlige Prøve, som alle de danske var levende interesserede i, hørte, hvad deres Børn vidste om Fædrelandet, og altsaa examineredes der deri, medens en god Ven var anbragt ved Døren for at give Melding, om en mindre venlig sindet skulde vise sig. Skete dette, sprang man midt ned i den tyske Historie, uden at Børnene, der var vante til den Slags Spring, lod sig forbløffe. Ligeledes var det forbudt at bruge danske Sangbøger eller Digtsamlinger. Børnene havde dem dog og brugte dem; men de gjemtes i Skuffer og Skoletasker; paa Bordet maatte de ikke komme. Et Par Gange var det nær gaaet galt, saaledes da en af disse forbudte Bøger ved en Examen blev fundet af den tyske Provst, og ved en anden Lejlighed, da den samme Provst ved at blade i et Atlas opdagede, at den gamle Grænse mod Tyskland var afsat paa Danmarkskortet. Den Gang gik han meget vred bort; men da Frk. Tauber senere kom til ham for at søge at faa Sagen ordnet, blev han saa glad over tilfældigvis at opdage, hvor hjemme hun var i den tyske Literatur, at de skiltes som de bedste Venner efter i Forening at have reciteret Schillers „Lied von der Glocke“. Kun maatte Frk. Tauber love, at Danmarkskortene skulde tages ud af Atlasserne, hvilket ogsaa skete, — hvorefter de blev klæbede paa Pap og saaledes benyttede.

At en saadan Omgaaen af Sandheden og Arbejden paa at